

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم
بسم الله الرحمن الرحيم
وصلّى الله على سيّدنا ونبينا أبي القاسم محمّد
وعلى آله الطّيبين الطّاهرين، و اللعنة على أعدائهم أجمعين

إِذْ يَتَلَقَّى الْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدًا! يَكُ مِنْ
أَنْوَاعِ الْكَاذِبِينَ. مَا يَلْفُظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ.^۲

من به رفقا می گفتم اگر از این دو تا سیم و پلاستیک و کائوچو [دوربین و ضبط صوت]
این قدر که ما می ترسیم و مواظب حرف زدنمان هستیم که میچمان را کسی نگیرد و پایمان را کسی
نگیرد و دست ... نمی دانم میچ چرا می گویند؟! اگر یکدهم را از خدا و روز قیامت و فردا
می ترسیدیم کارمان به از این بود، بله، ولی خب دیگر مسئله این طور است.

یک روز یکی از دوستان اتفاقاً از اطباء و جراحان معروف دنیاست، شاید هم مانندش کسی
نباشد. به من می گفت وقتی که می آیند گاهی اوقات فیلم برداری می کنند از اتاق و عمل و کار ما و
این ها، من [بعدا به آن فیلم] نگاه نمی کنم.

گفتم چرا نگاه نمی کنی؟

گفت می ترسم یک جا اشتباه کرده باشم، آن وقت این همیشه در دل من باقی می ماند، می گفت

۱- سوره ق (۵۰) آیه ۱۷

۲- سوره ق (۵۰) آیه ۱۸

هر وقت فیلم می گیرند، وقتی پخش می کنند نگاه نمی کنم!

گفتم اتفاقاً این خوب نیست، باید سعی کنی البته خب یک راه‌های نزدیک‌تر و میان‌بری هست دیگر برایت عادی بشود، اشتباه کردن و نکردن برایت یکسان بشود و آدم وقتی اطلاع پیدا می کند بر اشتباهش، خب اشتباهش را برطرف می کند.

حالا تقریباً می شود گفت شخص اول است ها، در فن خودش شاید بی نظیر باشد. ولی می گفت خیلی تأثیر بدی روی من می گذارد.

و این‌ها حکایت از این یک مسائلی می کند، مسائلی که باید به مداوایش پرداخت، به علاجش باید پرداخت، که این اشتباهی که الآن من کردم، چرا باید ناراحت بشوم؟ اشتباه است دیگر، مگر قرار بر این است

که ما همیشه کارمان درست باشد؟ مگر قرار بر این است که ما معصوم باشیم؟ قرار نیست که ما معصوم باشیم. خیلی خب، حالا فرض کنید که فلان حرف را اشتباه زد، یا اینکه فلان کاری که انجام دادم، بهتر بود که نظیرش، بهترش را انجام بدهم و این الآن پخش شده، و همه دیده‌اند، همه اطباء الآن دارند نگاه می‌کنند، می‌گویند: این کارش در اینجا این نقطه ضعف را داشت ... توجه می‌کنید؟ انسان باید سعی کند که وقتی اشتباه را متوجه می‌شود ناراحت نشود. یک اشتباهی کرده، این ناراحت شدن برای چیست؟

یک وقت یک بنده خدایی بود ... حالا همین‌طوری داریم حرف می‌زنیم، ما از کجا می‌خواستیم صحبت کنیم!

یک بنده خدایی بود، حالا فوت کرده، از دوستان بود، زمان مرحوم آقا، خدا رحمتش کند، از دنیا رفت، و خب شخص فاضلی بود، خیلی با استعداد، خیلی خوش قریحه، خوش حافظه. یک دفعه در یک مجلسی بودیم، یک کتابی را من خوانده بودم، اتفاقاً ایشان هم خوانده بود، در آن کتاب یک قضیه‌ای بود که یک شخصی به تخت فولاد اصفهان می‌رود و در آنجا یک شبی به ملاقات حضرت بقیة‌الله نائل می‌شود. و برای آن حضرت چای می‌آورد، حضرت چای نمی‌خورند و می‌گویند نه، من چای نمی‌خورم. بعد طرف می‌رود حالا یک آب‌جوشی، چیزی می‌آورد. البته این دلیل نمی‌شود چای نیاوریدها! حالا حضرت به چه ملاحظه‌ای آن موقع گفته‌اند من الان چایی نمی‌خورم ... حالا کاری هم به صحت و سقم مسئله نداریم که آیا مکاشفه بوده یا واقع بوده. این شخص می‌گفت که نه، نان و پنیر آورده بوده و حضرت گفته بودند پنیر نمی‌خورم. گفتم: نه، قضیه مربوط به چای است. گفت: نه!

گفتم: خب برویم کتاب بیاوریم.

اتفاقاً کتاب در منزلش بود، چون ما منزل آن آقا بودیم، کتاب آوردند دیدند چای است. آقا اینقدر این ناراحت شد، اینقدر رنگش قرمز شد و اینقدر ... گفتم چیه؟ داری می‌میری! «چته؟» چه خبر است بابا؟ حالا یا چای یا پنیر، این که دیگر مسئله‌ای نیست! حالا یا چای یا پنیر، هر چه می‌خواهد باشد!

چرا باید آدم ناراحت بشود؟ چرا؟ چرا انسان باید از یک اشتباهی که کرده، از اعتراف به اشتباهش باید سرباز بزند؟ این یک مسئله است ها! این یک قضیه‌ای است که به این سمت ما را دعوت

می‌کنند. این که من ناراحت بشوم از اینکه دیگران فهمیدند اشتباه کردم، این ناراحتی چه معنا دارد؟ اینجا خودیت است! خودیت است دیگر! یعنی من، نباید کار اشتباه بکنم، یا اگر یک کار اشتباهی بکنم، یواشکی باشد، کسی نبیند، کسی نبیند، کسی متوجه نشود.

ما در سابق گاهی اوقات که مشهد مشرف می‌شدیم، سالها پیش، در صحن یکی می‌خواست به ما سلام بکند، این طرف را نگاه می‌کرد، آن طرف را می‌دید، یک نگاه به بالا می‌کرد که ملائکه می‌بیندش یا نه، یک نگاه

به عقب و اگر کسی را نمی‌دید، می‌گفت آقا سلام علیکم!

می‌گفتم آقا پشت سرت را نگاه نکردی! ممکن است یک نفر از خودشان پشت سر شما باشد! چرا خوب دقت نکردی؟ که وقتی می‌خواهی به من سلام کنی... این سلام کردن به درد عمه‌ات می‌خورد، این به درد عمه‌ات می‌خورد که بینی این طرفش کسی نیست، آن طرفش کسی نیست، یکی نمی‌بیند، یکی توجه نمی‌کند، هان؟! این چیست؟! این نفس است آقا! حرکت در نفس است. نمی‌خواهی سلام کنی، نکن، می‌خواهی بکنی، بکن! چرا روح از تنت دارد درمی‌آید؟ با یک سلام کردن؟ چرا نزع روح داری می‌شوی؟ قبض روح دارند می‌کنند بابا! خب نکن، برو کنار، مجبور نیستی بایستی حالا به ما سلام کنی، ما هم طوری مان نیست، مسئله‌ای نیست، مسئله‌ای نیست.

چرا آدم فرض بکنید که وقتی یک اشتباهی کرده، ناراحت بشود: من در این قضیه اشتباه کردم، من این روایت را که دیشب خواندم، اشتباه بوده! ای وای! ما این را خواندیم، آنلین هم همه‌جا پخش شده، همه جای دنیا هم دیده‌اند: آقا را نگاه بکن، روایت را اشتباه خواند!

خب خواند که خواند! «چته؟» دلم خواست بخوانم! اشتباه خواندم، حالا عوضش می‌کنم! چه اشکال دارد؟ باز هم اشتباه می‌کنم! اگر یکی منتظر است که خلاصه حرف بدون اشتباه از من بشنود، این آرزو را به گور ببرد، فقط یک نفر است که اشتباه نمی‌کند در عالم، یکی است! همه‌مان اشتباه می‌کنیم، و هیچ اشکالی ندارد. مهم این است که وقتی فهمیدیم، تدارک کنیم، این مهم است. و این تدارکش کار انسان را می‌سازد، توجه کردید؟ این است.

اگر شما ده سال روشی را در پیش بگیرید که در آن روش اشتباهی نباشد جلوی مردم، فایده‌ای ندارد، جلو نمی‌روید. حالا از این طرف بگوییم! از محسنات اشتباه، از محسنات اشتباه و خطا بگوییم. ده سال اگر کار صحیح انجام بدهید هیچ فایده‌ای ندارد. چرا؟ چون نفس‌تان در آن کار صحیح همین‌طور ایستاده، متوقف شده، منجمد شده. دلیلش چیست؟ دلیلش این است که بعد از ده سال اگر جلوی بقیه یک اشتباه کردید، یک شعر که آمدید بخوانید اشتباه خواندید، یک روایت را که می‌خواهید بخوانید اشتباه خواندید، یک حکایت که نقل می‌کنید اشتباه نقل می‌کنید، یک دفعه می‌بینید همه سیستم‌تان به هم می‌ریزد؛ از اینجا معلوم است ده سال است که ایستاده‌اید! ده سال است که ایستاده‌اید! همه سیستم‌تان به هم ریخت: وای حالا چکار کنم؟

حالا، یا اینکه خدا می‌آید دست آدم را می‌گیرد توجه کنید و آدم می‌گوید اشتباه کردم، روایت این است، شعر این است، حکایت این است، قضیه این است و من اشتباه کردم.

این که اعتراف می‌کند می‌رود یک قدم جلو، حالا تازه بعد از ده سال یک قدم رفت جلو، ده سال ایستاده بود، خیال می‌کرد درست است، ده سال ربات بود، حرکت نداشت.
یا اینکه نعوذبالله و خدای نکرده می‌آید برای آن اشتباهش توجیه درست می‌کند؛ اینجا واویلاست

می گوید: نه، من اشتباه نکردم، یا من این حرف را نزد.

اااا! تو نزدی؟! در چشم من نگاه کن! تو خودت به من نگفتی!؟

من این حرف را نزدم، من این کار را نکردم ...

چه اشکال دارد بگویی من اشتباه کردم؟ چه عیب دارد؟ بدبخت خب جلو می روی! یک قدم جلو می روی، یک قدم حرکت می کنی. اینجاست که ما می بینیم در روایت هست که اگر بندگان من گناه نکنند، من بندگان خلی می کنم که گناه کنند و توبه کنند! این مال این است، حالا فهمیدید معنای این روایت را؟ که چرا خدا می گوید این بندگان من که گناه نمی کنند این ها فایده ای ندارد! توبه ای که می کنند فایده دارد.

آیا ممکن است انسان کار خوب انجام بدهد و توبه کند؟ نه، وقتی من کار خوب انجام می دهم، وقتی من نماز را خوانده ام سر وقت، قضا نشده، دیگر توبه ندارد.

ولی می رسیم به جایی که از این کار هم توبه می کنیم. فعلا نه، الان نه، الان توبه برای گناه است. حالا برای رسیدن به آنجایی که حضرت سجاد می گوید، کار دارد. فعلا برای همین بندگان که مثل خودمان هستند دیگر! رودر بایستی نداریم که، همه مثل هم هستیم. بخواهیم راجع به آن مقامات صحبت کنیم حالا کار دارد.

توجه می کنید؟ ممکن است یک شب شما نماز شب خوانده باشید، صبح بلند شوید: ای خدایا من دیشب نماز شب خواندم، چه کار اشتباهی کردم، چرا اینطور کردم، چرا اینطور شد ...

نه! تازه کیف هم می کنید: به به!

حالا یک خرده بخواهیم موحد باشیم می گوئیم: الحمدلله، خداوند توفیق عنایت فرمود در جایی که همه سر به بالش گذاشته اند و به خواب ناز ... (و همینطور) در یک همچین وضعیتی خدا به ما توفیق داد که ما بلند شدیم نماز شب خواندیم، سرمای زمستان را کنار گذاشتیم، خستگی را کنار گذاشتیم، بلند شدیم آمدیم خواندیم، به به چقدر خوب است ...

آیا شده که فرض کنید که یک وقتی به یک فقیری انفاق کنید بیایم توبه کنیم؟ نه، کار خوب است دیگر، تازه شکرانه هم باید به جا بیاوریم، اتفاقا باید هم شکرانه به جا بیاوریم، باید هم شکرانه به جا بیاوریم که خداوند ما را موفق کرده بر اینکه این عمل خیر را به جا بیاوریم. این جنبه ربوبی اش است. این که ما را موفق کرده مهم است، که ما این را انجام بدهیم. حالا که این طور شد، اگر یک وقت ما موفق نشدیم، می گوئیم خدایا ما چه کردیم که این توفیق نصیب ما نشده است؟

حالا این خوب است! «ما چه کردیم؟ چرا نظرت را برگرداندی؟ چرا ما را موفق نکردی؟
چرا باید این طور شود که به یک همچنین عملی، به یک همچنین مسئله‌ای ما توفیق پیدا نکنیم؟»
لذا مرحوم آقا رضوان الله علیه می فرمودند: نمی دانم در مجلس عمومی بود یا خاص بود،
این را من

تردید دارم در بعضی اوقات اساتید راه شاگردان‌شان را در یک موقعیتی قرار می‌دهند که شخص خودش اشتباه می‌کند! و بعد همان را توفیق پیدا می‌کند. چون باید از یک مرتبه عبور کند، از یک پل باید عبور کند، این پل بدون اشتباه کردن طی نخواهد شد. این اشتباه را که می‌کند با خود می‌گوید: عجب! من اشتباه کردم! پس من هم مثل بقیه هستم! پس من گل سرسبد نیستم، پس من تاج علی رؤس الأنام نیستم! پس من خاکم با بقیه فرق نمی‌کند! پس من حالم با بقیه تفاوت نمی‌کند! پس من علمم در اینجا نتوانست کاری بکند. پس من موقعیتم نتوانست من را از بقیه ممتاز و مجزا کند، من هم مثل بقیه هستم.

این حال خوب است، این حال حالی است که برای سالک حال عبور است و می‌آید و انسان را رد می‌کند و عبور می‌دهد از آن به اصطلاح راهی که آن راه مسدود شده است، بسته شده است، به واسطه این خواست‌های نفسانی و این تمایلات نفسانی و این انانیت‌ها و این خودیت‌ها، مسدود شده. یک وقت مرحوم آقا می‌فرمودند: ما در سابق در مساجد و این‌ها، به مناسبت اعیاد اعلاناتی می‌خواندیم، می‌نوشتیم و بصورت تابلو و قاب بین افراد پخش می‌کردیم. که الآن هم این اعلان‌ها باید پیش رفقای سابق باشد به مناسبت نیمه شعبان ما نیز اعلانی پخش کردیم: اللهم انا نرغب إليك في دولة كريمة تعزبها الإسلام و أهله ...، و این اعلان در نیمه شعبان سنه چهل و دو بوده، همان زمانی که ایشان با مرحوم آقای خمینی رحمة الله عليه زمینه‌های انقلاب را فراهم می‌کردند، در یک همچنین اوانی من یادم است. آن موقع بنده سنم حدود هفت، هشت سالم بود. که یادم هست که وقتی این اعلان را پخش کردند، مرحوم مهندس بازرگان ایشان در مسجد هدایت که سخنرانی می‌کرد گفت وقتی که تمام مساجد طهران و همه علماء، همه سر به جیب سکوت و رکود فرو برده بودند، تنها یک ندا بلند شد برای قیام ملی بر علیه ظلم و آن ندا از مسجد قائم بود که با اعلان اللهم انا نرغب إليك في دولة كريمة، آن مسئله ابراز شد. خدا بیامرز دش، آدم خوبی بود. مرحوم بازرگان آدم خوبی بود، نمی‌خواست کلاه سرش برود، هرچیزی را نمی‌خواست همین‌طوری قبول کند و به خاطر همین مطالبی پیش آمد و قضایایی پیش آمد. بنده در همان موقع می‌شناختم و ارتباط بود، البته دورادور. حالا هرکسی البته بدون اشتباه که نیست، مگر ما حالا کارهایمان صد درصد درست است؟ اگر آن‌هایی که رفتند، یکی و دو تا و سه تا اشتباه داشتند، ما دویست، سیصد و سه‌هزار تا اشتباه در کارهایمان هست.

آن موقع ایشان این را پخش کرده بودند. مرحوم آقا می‌فرمودند ما وقتی که آن اعلان را پخش کردیم، خیلی هم مسجد شب عجیبی بود و زمستان بود و خیلی عجیب بود، خیلی حالا عید غدیر بود،

نیمه شعبان بود، بله و منبری هم یک منبری معروفی بود، یک سیدی بود معروف، که بعد از سازمان امنیت به ایشان گفتند که ایشان را نباید دعوت کنید، التزام گرفتند که نباید دعوت کنید. ایشان فرمودند وقتی که همه رفتند، آن مداحی که آنجا شعر می خواند، موقع رفتن یک کاغذ تاکرده‌ای به من داد و رفت. من هم آن را گذاشتم در جیبم و توجهی نکردم، باخود گفتم می روم منزل بعدا نگاه کنم ببینم

چه گفته.

گفتند آدم منزل و اصلا فراموش کردم. بعد یک مرتبه یادم افتاد که این کاغذ را بینم این چه بود به من داد؟ آدم نگاه کردم دیدم یک آیه قرآن نوشته، یک آیه قرآن، در کاغذ. فکر کردم این چیست؟ این آیه را برای چه نوشته؟ یکدفعه یادم آمد این همان آیه‌ای است که ما در اعلان امشب این آیه را نوشته‌ایم و داده‌ایم دست افراد و همه جا پخش کرده‌ایم. حالا این را چرا نوشته؟ برای چه؟ آدم آن اعلان که در طاقچه بود را نگاه کردم دیدم!! این که این نوشته، با آن متن که در آنجاست تفاوت می‌کند! گفتم من که درست نوشته‌ام در اینجا، خب پس چرا این فرق می‌کند؟ گفتم حتما این اشتباه کرده! رفتم قرآن آوردم، دیدم من اشتباه کرده‌ام! این مداح، آمده اشتباه مرا که در آن اعلان که همه جا هم پخش شده، در همه جای طهران! بیان کرده. چون ایشان این اعلان‌ها را که چاپ می‌کردند، به همه مساجد می‌فرستادند، مساجد بازار، مساجد بالای شهر، مساجد پایین شهر، و آن زمان مردم می‌گفتند "اعلان‌های مسجد قائم" آن زمان "اعلان‌های مسجد قائم"، "اعلان‌های مسجد قائم" خیلی معروف بود، مرحوم آقا هم انشاء خیلی سنگین، لطیف و جذبی داشتند، انشاء ایشان خیلی انشاء جذبی بود.

دیدم عجب، ما آیه قرآن را اشتباه نوشته‌ایم.

حالا آیه قرآن را از حفظ نوشته بودند و نرفته بودند از روی قرآن نگاه کنند، یعنی اشتباه به نحوی بوده که حتی بعد هم ملتفت نشده‌اند که این اشتباه است، و فکر کرده بودند این یکی اشتباه است. معلوم است هنوز در ذهنشان این آیه به همان کیفیت اشتباه حک شده بوده، شاید هم خیلی جاها خوانده بودند، در صحبت‌هایشان، در منبرهایشان. و حالا این مداح آمده و این اشتباه را گفته که آقا این آیه را که در اینجا نوشته‌اید، این اشتباه است.

ایشان بعد رفتند یک نامه‌ای نوشتند برای مداح و خیلی تشکر کردند از او، و بعد رفتند در مسجد در بالای منبر اعلان کردند که یک همچین قضیه‌ای بوده، ای مردم این آیه را درستش کنید، خلاصه اشتباه ما را گرفتند و تصحیح کردند.

ببینید! چقدر مسئله...!

حالا ایشان بیاینند ناراحت بشوند و فرو بروند در هم و آی چرا اینطور شد و ... نه! خیلی ابتهاج عجیبی پیدا کردند و تشویق برای او فرستادند. بله حتی یک تشویقی هم، فرستادند که بارک‌الله تو ما را از این اشتباه درآوردی و ...

همین کار از بیست سال نماز شب، آدم را جلوتر می‌برد! یعنی شما بیست سال نماز شب بخوانید، بیست سال عمل خیر انجام بدهید، به اندازه یک گذشت، به اندازه یک تصحیح، به اندازه یک تحوّل، به اندازه یک تغییری که داری در نفست به واسطه این عمل ایجاد می‌کنی تأثیر ندارد! این تأثیر دارد، این قضیه . و انسان به یک مرتبه‌ای بعد می‌رسد که دیگر در آن مرتبه اشتباه نکند و نکند برایش یکی است، در هر دو صورت

می خندد! تفاوتی نمی کند. شاید هم بیشتر از این یکی خوشش بیاید! شاید هم یک چیزی اش بشود که مثلا حالا فرض بکنید اگر یک مدتی از این مسائل پیش نیاید، بگوید خدایا چه شده؟ از این قضایا نیامده، پیش نیوردی ...

این ها از آن چیزهایی بود که مرحوم آقا می فرمودند و دستور می دادند که سالک باید این طور باشد، سالک باید به این نحو باشد، سالک باید در راستای این مسئله باید حرکت کند، دستورات و اوراد و اذکار و امور عبادی به جای خود، آن ها را نمی شود نفی کرد، بلکه باید آن ها را به نحو اکید و منضبط انجام داد. ولی آنچه که مهم است این است که انسان در همان راستایی حرکت کند که در آن راستا بتواند آن منظور و مقصودی را که مورد نظر خدا و اولیا است تحصیل نماید.

یک وقتی من برای یک شخصی یک نامه ای نوشتم، در خیلی وقت پیش، و ده اشکال در آن نامه من متذکر شدم و زیرش هم نوشتم: تلک عشرة كاملة! این ده تایی که دیگر ده تایی تکمیلی است. ده تا مسئله به نظرم رسیده بود: این قضیه، این قضیه، این مطلب، این مطلب، این مطلب، راجع به این مطلب باید این کار را بکنید، راجع به آن باید آن کار را بکنید، ده تا، و زیرش هم نوشتیم تلک عشرة كاملة و فرستادیم.

ببینید این که بزرگان می گویند باید انسان از نفس بگذرد، نه بابا شوخی نیست عزیز من! به خنده و چشم بسته و محاسن و این ها نمی شود نگاه کرد. به تبسم و آرام صحبت کردن و "نه خیر! ما کسی نیستیم! ما قابل نیستیم!" نیست.

خب بله، می دانیم قابل نیستید، می دانیم کسی نیستید واقعا، اما وقتی می گوید کسی نیستیم راست بگوئید، نه اینکه شکم آدم را در بیاورید. خب خودت می گویی کسی نیستم، من هم همین را می گویم، خب چرا ناراحت می شوی؟ خب معلوم است پس کسی هستی! حالا که کسی هستی، بگو کسی هستم، دفاع کن! از کسی بودنت دفاع کن! از آن وجودت دفاع کن، از آن استقلال دفاع کن، یعنی چه کسی نیستم؟ خیلی هم هستی، خیلی هم ماشاءالله خوب و ...

بعد از یک مدتی ما برخورد کردیم با آن شخصی که این نامه را برایش داده بودیم، البته او آمده بود در آنجایی که من بودم و می خواست رفع این اتهامات و اشکالاتی را بکنند که خلاصه ما جسارت و تجری کرده بودیم و نوشته بودیم. نشسته بودیم و صحبت می کردیم، بعد ایشان گفت من نامه شما را خواندم: و اما اولاً همین عبارت! دقیقا در ذهنم مانده اشکال اول شما وارد نیست.

گفتم: خب، سراپا سمعیم و بصیریم همینطور! سراپا سمعیم و بصیریم!

گفت: به این دلیل، این اتهام شما و این اشکال شما وارد نیست.
گفتم: بنده هم می‌گویم به این دلیل، وارد است. طرف یکدفعه ماند! جواب بده، چرا ساکت ماندی؟ توقع داشتم یک چند دقیقه‌ای با هم کلنجار برویم، ور برویم، چطور شد؟ یکدفعه دیدم وارفت بنده

خدا! گفتم خب حالا ثانیاًش را بفرمایید!

گفت: خب ثانیاً، شما اینجا اینطوری گفتید.

گفتم بله، این را گفته‌ام، این هم دلیلش.

دیدم دوباره ماند بنده خدا ماند، گفتم اگر قرار است بقیه موارد این طور باشد، به خودتان زحمت ندهید! اگر به همین راحتی است چرا این همه شما رنج سفر تحمل فرمودید، و از کجا به کجا آمدید، من خیال کردم بالاخره یک حسابی، کتابی هست. با دو کلمه ما شما ماندی، این که نشد!

خلاصه سومی، ولی خب بالاخره در چهارمی، البته به بقیه موارد نرسید دیدیم که یک خرده‌ای، یک خرده‌ای جای کلنچار هست و دو سه دقیقه‌ای با هم صحبت کردیم و بحث کردیم، دیدم نمی‌خواهد قبول کند، در آخر گفت نمی‌گویم که این کاری که من کردم باطل است، ولی حرف شما اصح است. بطلان کارش را نپذیرفت. گفتم باشد، شما همان اصح را قبول کن. مگر نمی‌گویی اصح است؟ خیلی خب، چه اشکالی دارد؟ مطلب شما صحیح ولی این اصح را بپذیر.

خب صحبت تمام شد و خداحافظی کردیم. بعد از یک مدتی یک نامه‌ای برای من آمد، دیدم عجب، عجب، تمام آن جلسات، تمام آن صحبت‌هایی که شده، تمام آن‌ها اثر عکس پیدا کرده. ببینید، اینجا باید خدا دست آدم را بگیرد. اثر عکس. بابا آنچه که من گفته بودم که ثابت شد، پس این نامه چیست؟! اگر حرف شما ثابت می‌شد، و اتهام من باطل می‌شد خب یک چیزی، ولی وقتی ثابت شد به شما که این مطالبی که من می‌گویم درست بوده، پس این نامه را شما برای چه نوشتید؟!

این همان است که من می‌گویم انسان وقتی اشتباه می‌کند باید اعتراف بکند تا جلو برود، چون جلو نرود همینطور می‌ماند، می‌ماند که می‌ماند که می‌ماند که می‌ماند ... می‌ماند! همان‌جا دیگر می‌ماند. آن وقت همان‌جا می‌ماند و هی می‌آید رویش، اینطور نیست که همینطور بماند، هی می‌آید رویش، هی می‌آید. و این را هم رفقا بدانیم، بدون رودربایستی می‌گویم: برای همه‌مان پیش می‌آید، در پرونده همه‌مان هست. امروز پیش نیاید، فردا می‌آید، فردا نیاید، پس فردا می‌آید. باید خودمان را آماده کنیم، آماده اعتراف به اشتباه، آماده اعتراف به خطا. این آمادگی مهم است، حالا چه خطا بکنیم چه نکنیم. این آمادگی که اگر فردا یک اشتباهی کردم، قشنگ بیایم جلوی همه بگویم این را اشتباه کردم. با سربلندی، سرم را پایین نکنم، نه قشنگ سرمان را بالا بکنیم و بگویم آقا ما در این قضیه اشتباه کردیم، خوب هم کردیم اشتباه کردیم! خوب کردیم اشتباه کردیم، و الآن هم داریم می‌گویم که صحیحش این است! چرا خوب کردیم؟ چون ما که امام نیستیم. او امام است که اگر اشتباه بکند باید سرش را بگیرد

پایین، چون امام اشتباه نمی‌کند.

امام کارش حق است و حق همان کار امام است، و آن بحثش جداست. ما نه، هیچ اشکال ندارد. هیچ ایرادی ندارد که انسان... علت اینکه ما احساس شرمندگی می‌کنیم در موقع اشتباه، علت اینکه احساس خجالت می‌کنیم، علت اینکه سر پایین می‌اندازیم، چیست؟ علت این است که موقعیت خود را هنوز ارزیابی

نکرده‌ایم که ما یک بشریم. ما خیال می‌کنیم ما امامیم، خیال می‌کنیم پیغمبریم. یادتان می‌آید رفقا در ابتدای جلد اول اسرار ملکوت، آن روایت امیرالمؤمنین با انس بن مالک که خادم پیغمبر بود و پیر بود، و آن جریان رفتن او با سلمان بر روی قالیچه و خلاصه خیلی داستان مفصلی است که مرحوم آقا هم در کتابشان آورده‌اند، آنجا وقتی که جلوی ابی‌بکر و عمر و این‌ها حضرت به او می‌گویند: ای انس! آیا تو جزو آن جمعیت بودی که ما رفتیم و این عوالم را طی کردیم و این مسائل را مشاهده کردیم؟ آیا تو بودی یا نبودی؟

می‌گوید که یا علی، پیر شده‌ام، غفلت و نسیان عارض شده!!
تو پیر شده‌ای؟ این که چند روز پیش بود! این که پیری و جوانی نمی‌خواهد! این ماجرا چند روز پیش بود، چند ماه پیش بود که اتفاق افتاد.

چرا؟ چون جلوی عمر و ابوبکر و افراد، اگر بگویی جلوی این‌ها ابرویت می‌رود، هان، موقعیت و مقام و منزلتی که قرار است به تو بدهند از تو می‌گیرند، نتیجه‌اش چیست؟ نتیجه‌اش این است که در قبال اعتراف به یک حق، بار زمین گذاشت و ایستاد! حضرت هم فرمودند اگر راست می‌گویی که هیچ، اگر دروغ می‌گویی که خدا چشمانت را بگیرد و پستی را بر صورتت بیاورد که نتوانی آن را بپوشانی. بیچاره کور و پیس شد و هرچه عمامه را می‌آورد پایین باز سفیدی می‌آمد پایین‌تر. اگر تا اینجا می‌آورد سفیدی می‌آمد تا اینجا.

چرا؟ چون تو آمدی در قبال حق ایستادی.
این مسئله کم‌کم باعث می‌شود که نفس برگردد. یک دفعه که نفس قسی نمی‌شود. آن افرادی که آمدند سیدالشهداء را به تیر و شمشیر گرفتند، یک دفعه که اینطور نشدند. هی هر روز یک قضیه، هر روز یک قضیه، هر روز یک مطلب، هر روز یک واقعه آمد و هی روی حق ایستادند، هی روی حق ایستادند تا اینکه ...

افراد را اگر شما نگاه کنید، به این مسئله می‌رسید، می‌بینید بعضی از افراد، وقتی که شما یک صحبت می‌کنید، او خیلی خوب نگاه می‌کند، بشاش است، انبساط دارد، انبساط دارد، دارد نگاه می‌کند، دارد توجه می‌کند: ا عجب! درست است!
این چیست؟ این هنوز دست نخورده است.

یکی را می‌بینید نشسته جلو، دارد همچین اینطور نگاه می‌کند و سرش را می‌اندازد پایین، آنجایی که نمی‌تواند حرفی بزند سرش را می‌اندازد پایین، آن جاهایی که می‌تواند جواب بدهد یک

دفعه می بینید چشمانش باز شد! این معلوم می شود که هان! الآن جواب پیدا کرده، برای حرف های شما جواب پیدا کرده. بعد بعضی جاها که دوباره گیر می افتد، دوباره کله را می اندازد پایین و زیرچشمی نگاه می کند ...

چیست؟ دارد عوض می شود! این دارد عوض می شود! یک خرده راه را طی کرده، راه انانیت را طی کرده، راه فرعونیت را یک مقداری طی کرده، یک مقداری راه آمده. سالک است، این هم سالک است. البته

سالک است، سالک نیست.

یک خرده راه را طی کرده، جلو آمده، راه نفس. یکی را نگاه می‌کنی، هرچه نگاه می‌کنی کله‌اش پایین است! گاهی با یک چیزی ور می‌رود، با یک چیزی بازی می‌کند که اصلاً من نمی‌خواهم گوش بدهم حرفت را، یا برمی‌دارد می‌نویسد، یا اگر موبایل دستش باشد شروع می‌کند نمره گرفتن و فلان و یعنی ما اصلاً اعتنایی به این حرف‌ها نداریم.

این افراد متفاوت در افق‌های متفاوت نفس هستند. در افق‌های متفاوت نفس شما می‌بینید که این افراد گرفتار هستند. مختلف است. آن کسی که الان اینطور است، از اول اینطور نبوده، از اول بشاش بوده، همان شخص بشاش بوده، منتها در یک محیطی واقع شد، در یک جریانی واقع شد، هی کم‌کم به خاطر مصالح خودش، به خاطر مطالب خودش، به خاطر اطرافیان خودش، به خاطر پدر و مادر خودش، به خاطر زن خودش ... چقدر افراد به خاطر همین زن به هلاکت افتادند، به هلاکت افتادند. به خاطر شوهر خودش! خودش یک تفکری دارد، شوهرش یک تفکری دارد: نمی‌شود دیگر من اگر بخواهم این قضیه را بگویم شوهر با من درمی‌افتد، زندگی‌ام به هم می‌ریزد، زندگی‌ام را می‌خواهم، زندگی‌ام را از دست می‌دهم، زندگی‌ام را می‌خواهم، زندگی‌ام برایم مهم است، شوهر برایم مهم است، بچه برایم مهم است، داماد برایم مهم است. اگر من این کار را بکنم دامادم از دستم عصبانی می‌شود، پس باید هوا را داشته باشم.

می‌بینید؟ هرکسی در این دنیا یک چیزی دارد که برایش مهم باشد یا مسئله داشته باشد. آنچه که اصلاً مهم نیست خدا و پیغمبر و امام است. فقط اینها مهم نیستند! همه چیز در این دنیا مهم است: شوهر مهم است، زن مهم است، قوم و خویش مهم است، کسب و کار مهم است، همسایه مهم است، داماد مهم است، عروس مهم است، شریک مهم است: اگر این کار را بکنم شریکم با من به هم می‌زند! یک وقت یک جایی بودم، یک بنده خدایی بود، خودش صریحاً به من گفت، پیرمرد است الان، الان قدش بیچاره خمیده شده، دلم می‌سوزد به حالش. خودش به من می‌گفت که من می‌دانم در این قضایا حق با شماست، ولی جرأت ندارم بیان کنم. یکی دیگر داشت نگاه می‌کرد. یواش دهانم را بردم در گوشش گفتم: این سال‌های سال که با پدرم بودی، این را یاد گرفتی؟! این را پدرم به تو یاد داد؟

که می‌دانم حق با شماست ولی جرأت ندارم بیان کنم! آن وقت به یکی دیگر از دوستان ما گفته بود که اگر بخواهم بگویم شریکم مرا از مغازه بیرون می‌اندازد!

بیرون می‌اندازد که بیندازد! بیندازد که بیندازد! چند سال بنده خدا عمر می‌خواهی بکنی؟
چند سال؟ نهایتش این است که می‌روی در کوچه می‌خوابی دیگر کنار خیابان، برو بخواب! برو در
صحن بخواب! صحن امام رضا ماشاءالله، برو بگیر در صحن بخواب! مگر ما نمی‌خواهیدیم؟ می‌رفتیم
در صحن می‌خواهیدیم تا صبح: کربلا، نجف، مسجدالحرام... ما یک سفر رفتیم مکه، خدا انشاءالله
قسمت همه بکند، بصورت آزاد رفتیم، با چند نفر از دوستان که بودیم، از روز هشتم که راه افتادیم ما
زیر سقف رفتیم تا روز دوازدهم که آمدیم در

مکه. تمام این مدت روی سرمان آسمان بود. در خیابان‌ها می‌خوابیدیم، در صحرا می‌خوابیدیم و من تا به حال مکه‌ای مثل آن دفعه نرفته‌ام، تا به حال مکه‌ای مثل آن مرتبه نرفته‌ام و چه مسائلی اتفاق افتاد بماند. خب حالا چی شد؟ چقدر از ما کم شد؟ چند کیلو؟ چه شد؟ عقب ما رازد؟ نه! گرفتیم خوابیدیم مثل بقیه. حالا شما چه روی تخت هتل کدای در مکه بخوابید، چون رفته بودند برای ما یک هتلی گرفته بودند در مکه، از هتلهای آنچنانی، گفتم من اصلا اینجا را نمی‌خواهم، من می‌خواهم روی همین سنگ‌ها بخوابم. یک چند روزی که آن‌جا بودیم همه‌اش پیش همین سیاه‌ها، سفیدها، قرمزها، خلاصه همه نوعی آنجا بودند تا صبح می‌خوابیدیم، یک کیفی می‌کردیم، فقط وقتی که آن مؤذن لا کردار داد می‌زد در بلندگو: الله اکبر! مثل فنر از خواب می‌پریدیم! بابا یک اهنی! او هومی! یک چیزی! یک دفعه در اعصابمان رعشه می‌افتاد. فقط ترسم از صدای نکره آن مؤذن بود که نخراشیده و تراشیده بود و آلا خوش بودیم آقا، خوش بودیم، کیف می‌کردیم. مگر ائمه چطور می‌گذراندند این روزگار را، ما حالا آمده‌ایم با یک وضعی خودمان را عادت داده‌ایم، با یک حال و هوایی عادت داده‌ایم و این را برای خودمان اصل قرار داده‌ایم و خیال می‌کنیم این قضیه عجیبی است، نه آقا، این یک چیز عادی است! عادی عادی.

خب آقا جان بیرون می‌کنند برو در حرم امام رضا بخواب. حرم حضرت چند تا صحن دارد. مگر مرحوم قاضی نمی‌فرمودند من و جب به و جب در صحن سیدالشهداء بیتوته کرده و خوابیده‌ام؟ مگر نمی‌فرمودند؟ بلند شو برو بخواب. ولی آیا می‌ارزید که روزیهای عمر خودت را و سال‌هایی که بر این عمر خودت از وفات مرحوم آقا گذشت، در این حالت بگذرانی که حق را ببینی و ببوشانی؟ ارزش داشت؟ اگر الآن تو آن کار را نمی‌کردی چه حالی داشتی؟ الآن یک نگاه به حال خودت بکن.

اتفاقا چندی پیش به مشهد که مشرف شده بودم، از دور او را دیدم، از نزدیک نه، خیلی به حالش تأسف خوردم، همین‌طور ایستادم نگاه کردم و چقدر تأسف خوردم. چه شب‌هایی و در چه موقعیت‌هایی خدمت مرحوم آقا بودیم و چه صحبت‌هایی می‌شد و حالا باید یک چنین وضعی داشته باشند. حالا باید یک چنین وضعی داشته باشند. مرحوم پدر ما به ما حریت یاد داد، آزادی یاد داد، اعتراف به اشتباه یاد داد، این‌ها را به ما یاد داد. حق گفتن را یاد داد، پا روی نفس گذاشتن را یاد داد، از حق نگذاشتن را یاد داد، سهامت در قبال حق گفتن را یاد داد، سرافکنندگی و ذلت در برابر حق و ربوبیت حق را یاد داد و عزت در قبال سایر افراد، در قبال سایر بندگان را یاد داد.

اینقدر مناعت داشت ایشان، اینقدر بزرگواری و کرامت داشت ایشان که یکی از کتاب‌هایشان

نمی‌دانم جلد چندم امام‌شناسی بود چاپ نمی‌کردند و ایراد می‌گرفتند. در منزل بودیم، رفقا آمده بودند به من می‌گفتند برو به ایشان بگو که اگر یک نامه‌ای بنویسند به یک شخصی و او مثلا اقدامات و تسهیلاتی فراهم کند که دیگر این مشکلات پیش نیاید.

گفتم: آقا پدر من این کار را نمی کند.

گفتند: آقا تو برو بگو، چه کار داری؟ تو برو بگو.

گفتم: چشم. آمدیم این حیاط، دیدیم ایشان دارند استراحت می کنند، می خواهند بخوابند.

دیگر موقع ظهر بود و در رختخواب بودند و تقریباً نیمه خواب بودند که من رفتم، دیدم عینکشان را گذاشته اند کنار و می خواهند دیگر کم کم بخوابند.

گفتم: آقا جان می خواهم یک مطلبی است بگویم.

بله، بفرمایید.

گفتم که: می گویند که آقا این کتاب هایی که نمی گذارند چاپ بشود، شما یک چیزی ...

نه خیر!

اصلاً نگذاشتند که من جمله ام را تمام کنم: نخیر! بفرمایید آقا! ما برای کار حق مان هم دست

گدایی و نیاز پیش کسی دراز نمی کنیم!

کار حق مان! کار حق مان! دست گدایی ما پیش خداست، می خواهد چاپ بشود، می خواهد

چاپ نشود. می خواهد مانع برداشته بشود، می خواهد نشود. ما پیش غیر خدا دست گدایی دراز

نمی کنیم، برای کار حق مان، یعنی کتاب و نشر معارف و این مسائل ... دیگر چه مسئله ای می خواهید

از این روشن تر و واضح تر که تبلیغ شریعت و عقائد و مطالب، چه می خواهید باشد؟ توجه کردید؟

آدم به اینها گفتم بابا نزدیک بود یک چک هم بخوریم!؟؟؟؟ این کار حق ... ایشان گفتند

ابدا، ابداء ...

لذا آن قضیه همانطور ادامه پیدا کرد و بعد هم خود آن مانع برطرف شد.

اینها را ما یاد گرفتیم آقا جان. ما اینها را یاد گرفتیم. و این هاست که انسان را می رساند،

این هاست که انسان را می رساند. آمدن و دفاع کردن و این طرف و آن طرف تبلیغ راه انداختن و ... هیچ

فایده ندارد! تا خودت را درست نکنی، فایده ندارد. تو که الان داری خورشید را در روز انکار می کنی،

چگونه از خدا و عرفان و توحید داری دیگر دم می زنی؟ چه فایده؟ تو که داری پا روی حق می گذاری

و خودت می دانی داری دروغ می گویی، دیگر دفاع از عرفان و رد اشکال و بیا این طرف و آن طرف،

اینها همه نفس است! نفس، نفس است.

یک روز نفس می آید و در مقابل علی می ایستد و خلافت علی را غصب می کند و دختر

پیغمبر و زن علی را هم به خاطر آن خلافت می کشد، می کشد دیگر! یک وقت نفس می آید در قبال امام

حسن می ایستد، خلافت را از امام حسن می گیرد، صلح امام حسن را می گیرد پاره می کند زیر پایش می گذارد ... بله؟ بعد هم امام حسن را می کشد، سم می دهد. آن هم یکی. یک نفس هم می آید مثل یزید و ابن زیاد و اینها پسر پیغمبر را می کشند و ذراری پیغمبر را سبی می کنند و اسیر می کنند، همین طور نفس نفس است دیگر، می آید تا به امام عسکری می رسد و البته فعلا دستشان به امام زمان نمی رسد، و آلا حساب امام زمان را هم رسیده بودند تا حالا. چون ما خودمان را می شناسیم، ما بزرگوران تا حالا حساب امام زمان را هم ماها رسیده بودیم! بله؟!

ولی خب به او دیگر دست‌شان نمی‌رسد، این یک جا را با عرض معذرت نمی‌توانند. متأسفانه یا خوشبختانه نمی‌توانند کاری انجام بدهند.

و الا امام عسکری را گرفتند و زدند و کشتند و حبس کردند و سال‌های سال موسی بن جعفر را در زندان گذاشتند... این‌ها همه برای چیست؟ که من باشم و تو نباشی؛ همه برای این است. و همین‌طور ادامه دارد. یک وقت آن‌طور، یک وقت هم آن نفس با دفاع از توحید می‌آید جلو، با دفاع از عرفان می‌آید جلو، با دفاع از مکتب می‌آید جلو، با این عنوان. خب تو که از الان داری دروغ می‌گویی تو که همه چیز را داری انکار می‌کنی، پس از چه می‌خواهی دفاع کنی؟ تو از چه می‌خواهی دفاع کنی؟ آن دروغ‌هایی که می‌گویی پس چیست؟ این توجیهاتی که داری می‌کنی پس چیست؟ هان؟ این‌ها برای چیست؟

کتاب می‌خواهی بنویسی، آقا جان این همه هستند علمای رفته، آینده، حال، علمایی که الان هستند، بحمدالله همه صاحب تقوا و فضیلت و این‌ها، راجع به این‌ها بیایید زندگی‌نامه بنویسید، خیلی هم خوب است، یک چیزی هم گیرتان می‌آید. حالا چرا باید دست به قلم ببرید برای شخصیتی که اصلاً نمی‌فهمید این شخصیت کیست. کی مجبورتان کرده؟ شما که بین یک رفیق و استاد فرق نمی‌گذارید و می‌گویید که مرحوم حداد رفیق بوده نه استاد، برای چه؟ مگر مجبورید بیایید بنویسید؟ مگر مجبورید بیایید بنویسید؟ چرا ما بیاییم بدعت درست کنیم؟ چرا در مکتب توحید انحراف ایجاد کنیم؟ چرا؟

این چه رفیقی است که همیشه از آن رفیقش دستور می‌گرفت؟ یک وقت آن رفیق نیامد از این یکی دستور بگیرد، این چه رفیقی است؟ بله، من هم شنیده بودم که ایشان رفیق است، اما رفیقی که یک بار ندیدم چهارزانو در قبال آن رفیقش بنشیند، یک بار ندیدم. رفیقی که در تمام مدت عمر، یک «لا» به مطالب آن رفیقش نگفت، در تمام مدت سمعاً و طاعتاً بود، چرا برعکس نشد؟ امیرالمؤمنین مگر نمی‌گفت برادر من رسول خدا، مگر نمی‌گفت؟ هان؟ به عثمان بن مظعون هم که می‌گفت کان لی أخواً کذا و کذا... حالا این أخواً با آن أخی یکی بود؟ هر دو یکی بودند؟ این رفاقتی که مرحوم آقا می‌گفتند، هزار بار از استاد بالاتر است. این رفاقت در آن اتحاد و وحدت و عینیت بود، نه این رفاقتی که فرض کنید هر کس با هر کس در این دنیا و این اوضاع پیدا می‌کند. با یک کشمش گرمش می‌شود، با یک غوره سردش می‌شود، با یک لبخند جلو می‌آید، با یک اخم بلند می‌شود می‌رود دیگر نگاه به آدم نمی‌کند. شما که معنای رفاقت را نمی‌فهمید، چرا می‌آیید می‌گویید؟ اگر می‌گویید پس برو از کسی که

می فهمد سؤال کن، پرس، تا اشتباه پیدا نشود و بین مطالب بزرگان و مطالبی که می گویند تناقض پیدا نشود. آن رفاقت از هزار استادی بالاتر است. چون بالاخره در استادی یک جنبه تغایری وجود دارد، و دارد از او اطاعت می کند، دارد از او دستور می گیرد ولی این اصلا دستوری را احساس نمی کند، دوئیتی را اصلا احساس نمی کند.

یک وقت من حالا صحبت به اینجا کشیده شد، عیبی ندارد از مرحوم آقا سؤال کردم و او آخر

حیاتشان بود گفتم آقا تا به حال شده شما پای آقای حداد را ببوسید؟
ایشان گفتند: نه خیر.

من گفتم: چرا؟ (آخر ایشان اجازه نمی‌دادند کسی ایشان را ببوسد، به هیچ وجه).
یک عبارتی ایشان به من گفتند که من هنوز که هنوز است دارم روی آن فکر می‌کنم، بعد از
گذشت سال‌ها. گفتند: من بین خودم و بین ایشان حالتی را احساس می‌کردم که نمی‌خواستم با بوسیدن
پا از آن مرتبه تنزل پیدا بشود.

یعنی یک حالت وحدت. چون وقتی یکی می‌خواهد پای یکی را ببوسد حالت تواضع دارد
دیگر، او می‌گوید من از تواضع هم گذشته بودم. کسی که می‌خواهد پای کسی را ببوسد حالت چه
دارد؟ تواضع دارد، یعنی خودش را پایین می‌داند و او را بالا می‌داند و می‌آید پایش را می‌بوسد. خب
ما می‌دیدیم، آن افرادی که در کربلا هستند، می‌آیند زانوی آقای حداد را می‌بوسیدند، همانطور که
نشسته بودند، می‌بوسیدند. ایشان هم کاری نداشت. افرادی که می‌آمدند از شهرستان‌ها، البته نه
همه‌شان، بعضی‌شان. ولی وقتی که مرحوم آقا را می‌دیدم، می‌رفتند دست آقای حداد را می‌بوسیدند،
خب ما هم بالتبع ...

خب یک دفعه اتفاق افتاد که آقای حداد بیایند دست آقا را ببوسند؟ نه! چرا؟ خب همیشه
آقا دست آقای حداد را می‌بوسیدند، خب ما هم می‌دیدیم. یک دفعه اتفاق افتاد که آقای حداد بیایند
بگویند آقای آسیدمحمدحسین! شما به من چه دستوری می‌دهید؟ ذکر یونسیه را چند دفعه بگویم؟ یا
غیر از این یونسیه دستور دیگری دارید که من انجام بدهم؟

ما که در مدتی که محشور بودیم، نه شنیدیم و نه دیدیم، و نه از مرحوم آقا یک همچین
چیزی به نظر می‌رسید؛ ابد! خب نشان می‌داد حالشان.

یک دفعه شد که آقای حداد به مرحوم آقا بگویند که آقای آسیدمحمدحسین شما چه نظری
صلاح می‌دانید؟ بنده کجا سکونت اختیار کنم؟ کربلا بروم، نجف بروم، ایران بیایم، یا اینکه چه کنم ...
ولی مرحوم آقا به دستور کی از طهران به مشهد هجرت کردند؟ به دستور آقای حداد! مرحوم
آقا به دستور کی از نجف به ایران هجرت کرد؟ به دستور آقای حداد! مرحوم آقا به دستور کی دخترش
را به دامادی بعضی‌ها درآورد؟ به دستور آقای حداد! مرحوم آقا به دستور کی رفقا را می‌پذیرفت و یا
نمی‌پذیرفت؟ به دستور آقای حداد بود.

تا به حال شد یک دفعه آقا بگویند که: آقا این شخصی که دارد می‌آید منزل شما به نظر من

صلاح نیست بیاید، شما این را قبول نکن! یک بار اتفاق افتاد؟ یک بار این قضیه اتفاق نیفتاد، تا آخر عمر.

پس چرا ما داریم می‌گوییم که این‌ها رفیق بودند، و اینها استاد [و شاگرد] نبودند؟ این رفاقت، بالاتر از مرتبه [شاگردی] است. آن امیر المؤمنین که دارد می‌گوید پیغمبر برادرم بود، کی دستور می‌داد و کی دستور را می‌پذیرفت؟ مگر همین امیر المؤمنین نبود که فرمود *كُنْتُ اتَّبِعُهُ اتِّبَاعَ الْفَصِيلِ اَثَرِ امَّةٍ*، مانند بچه‌شتر به دنبال

پیغمبر بودم و قدمم را جای قدم پیغمبر می گذاشتم. در هر روز هزار باب از علم برای من می گشود که از هر باب هزار باب دیگر علم گشوده می شد. سخنان ملائکه را می شنیدم و چه و چه حضرت در آنجا می گویند.

خب بفرمایید ببینم این برادر که دارد خطاب می کند رسول خدا برادر من بود، آیا تا آخر عمر یک دستور به این برادرش داد؟ بگوید: رسول خدا شما بروید از امشب در سجده، این ذکر را بگویید به نظر من بهتر است! حضرت بگویند بسیار خب یا علی من از امشب می آیم این را می گویم!

یا اینکه همیشه به عکس بود: یا علی این کار را بکن، یا علی آن کار را بکن ...

در عین حال هم برادر بودند. مگر برادری با آمریت و مأموریت منافات دارد؟ ما برادری را یک برادری عادی می دانیم. آن برادری در سطح علی و رسول خدا، آن برادری هزار مرتبه از استاد و شاگردی بالاتر است. آن وحدت و عینیت و اتحاد نفس بین این دو برادر را دارد ثابت می کند. غیر از یک استادی که یک شخصی فرض کنید انسان می رود پیش او، حالا یا خط تعلیم می گیرد، یا علم تعلیم می گیرد و یا هرچه که تعلیم می گیرد یک شخصی است جدا، و این در یک مرتبه متنازل این دارد نسبت به او نگاه می کند و در تحت انقیاد او قرار می گیرد. این در مقام انقیاد اصلا نیست. این در مقام اتحاد است. و وقتی که در مقام اتحاد بود، آن فیضی که باید برسد به این شخص منقاد، آن فیض از دریچه رسول الله می رسد. آن فیضی که باید به مرحوم آقا برسد از دریچه نفس استادش آقای حداد دارد می رسد. این بالاتر از مقام استادی است، نه یک رفاقت پشمکی پفکی الکی! آن هزار مرتبه از استادی بالاتر است.

پس چرا می آید این حرفها را می زنید و شبهه ایجاد می کنید؟ مسائل دیگر هست، افراد دیگر هست، راههای دیگر هست، وارد مسائل دیگر بشوید، وارد مطالب دیگر بشوید، این را به اهل خودش بسپارید. این مطالب مطالبی نیست که بخواهد در حدود فهم هرکسی قرار بگیرد و باعث شبهه می شود، صحیح نیست گفتن این مسائل.

این یک روشی بوده که به این کیفیت و به این وضعیت این بزرگان همیشه به این نحوه و به این طریق دستور می دادند و به این صورت عمل می کردند.

خب امشب صحبت به این وضعیت پیش آمد، ما می خواستیم راجع به همین دنباله بحث عنوان بصری صحبت بکنیم ولیکن دیگر ظاهرا تقدیر بر تدبیر ما غالب آمد. همیشه غالب می آید! داریم که خدا می گوید که حدیث قدسی است که همیشه باید اراده من را بر اراده خودت ترجیح بدهی، اگر

پذیرفتی، به آنچه را که خیر توست خواهی رسید، و الا دست و پا می‌زنی و بالاخره هم آنچه که من می‌خواهم می‌شود. **أَوْحَى اللَّهُ تَعَالَى إِلَى دَاوُدَ يَا دَاوُدُ تُرِيدُ وَ لَا يَكُونُ إِلَّا مَا أَرِيدُ فَانْ أَسَلَمْتَ لِمَا أَرِيدُ أَعْطَيْتَكَ مَا تُرِيدُ وَ أَنْ لَمْ تُسَلِّمْ لِمَا أَرِيدُ أَتَعَبْتُكَ فِيمَا تُرِيدُ ثُمَّ لَا يَكُونُ إِلَّا مَا أَرِيدُ؛** ^۱ آخرش آنچه که من می‌خواهم می‌شود، آخرش آن که من تقدیر کرده‌ام می‌شود، **هی بچرخ! هی بچرخ!** ^۱ ثم لا يكون الا ما أريد.

لذا بهتر است از اول آدم راحت باشد، راحت باشد، سخت نگیرد، نیورد حتما حتما حتما به یک کیفیتی که اگر یک خرده این طرف و آن طرف شد به هم بریزد، سیستمش به هم بریزد، نه، یک مطلبی را در نظر بگیرد، یک جای خالی هم این گوشه بگذارد، گوشه نفسش جای خالی که اگر آن طرف شد آخرش، این هم جزو به اصطلاح قضایا و مسائل انجام بشود.

خب انشاءالله که تتمه مطالب در همان سلسله مباحث عنوان برای جلسه بعد. این مطالبی هم که عرض کردم، این‌ها مطالب مطالب خیلی مهمی بود، یعنی یکی از مطالب کلیدی سلوک مطالبی بود که امشب خدمت رفقا عرض کردم که توجه و عنایت به این قضیه در تسریع راه بسیار کارساز است، در تسریع حرکت؛ از آن‌هایی است که یک‌شنبه ره صد ساله می‌رود، مسئله‌ای که انسان این مطالب را به این کیفیت ترتیب اثر بدهد.

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ

^۱ - بحار الانوار، ج ۵، ص ۱۰۴. عن امیرالمومنین علیه السلام